

KURU DİNDARLIK

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 30.03.2008 tarihli (38.) Hayat Rehberi dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim

Elhamdülillah ve sallallahu ve selleme ala seyyidina Muhammed ve ala alihi ve sahbihi ecmain

Aziz kardeşler, değerli dostlar

Mümin olmadıkça, kelimeyi tevhid olmadıkça, bir insanın Allah'ın cennetine girmesi mümkün değil. Buna bu şekilde iman ediyoruz. Kelime-i tevhid 'la ilahe illallah Muhammed'un Resûlullah' bir bütündür. Tanrı çok güzel işler yapıyor. Tanrıdan başkası bu gökleri böyle ayakta tutamaz gibi cümleler kelime-i tevhid değildir. Ben de Japonların filan aleti çok güzel deyince Japon mu oluyorum. Almanlar filan nesneyi çok güzel yapmışlar dediğimde Türk pasaportunu bırakıp Alman mı olmuş oldum. Almanların filan işini beğendim, o kadar. 'La ilahe illallah Muhammed'un Resûlullah' tanrı gökleri güzel yaratmış. Tanrı okyanusu büyük yaratmış demek değildir. O kelime-i tevhid içini doldurmaz. La ilahe illallah Muhammed'un Resûlullah Allah'tan başka önünde eğilebileceğim hiçbir güç yoktur. Yalnız Allah vardır demektir. Ve onun son peygamberi Abdullah'ın oğlu Muhammed aleyhisselatu vesselam onun tek peygamberidir diyeceksin, dediğinin peşinden gideceksin. Diyeceksin dediğinin peşinden gideceksin. Kelime-i tevhid budur.

Kardeşler,

Bir gerçeği maalesef hatırlamamız gerekiyor. En büyük gavur kimdir? Böyle halkça bir soru soracağım. Kesin gavur olduğuna bu çağda yaşayan hiç kimse için hüküm verilmez. Son nefesini vermeyen birisi hâlâ iman etme ihtimali taşıyordur. En büyük gavur, zalim, despot, tağut kimi biliyorsanız onun son nefesi verilmiş mi, hayır. İman etme imkânı hâlâ var mı, var. O zaman onun için en büyük gavur hükmünü hâlâ veremiyoruz. Şu anda gavur diyoruz. Ama Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin sağlığında yaşamış Kur'an'ın küfrün ağları, küfrün patronları dediği adamlar var. Ebu cehiller, Ebu Lehebler var. Ebu Lehebler, Kur'an ile sabit. Neyleri sabit, kâfir oldukları تبت يدأ أبي eli kurusun iki eli kurusun kurudu da zaten. Ebu Leheb'in gavur olduğu belli. Onun gibileri var. Ebu Cehiller var, Ubey İbni Halefler var. Sayılmayacak kadar kâfirler var. Peygamber aleyhisselatu vesselam efendimizin bedirde ölümlerine şahit olduğu yetmişten fazla azılı kâfir var. Çukura atılmışlar. Şimdi bakınız, istirham ediyorum dikkatli dinleyiniz. Kuran, Kur'an'ımız kitabımız şu azılı azgın kudurmuş kâfirlerden söz ederken Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin karşısına çıkıp onu öldürmek için onun davasını susturmak için canını, malını ortaya koyan bu uğurda her şeyini feda eden azgın kâfirlerden söz ederken Kuran, Mekkeli müşriklerden o peygamber düşmanlarından o Bilal-i Habeşi'ye işkence edenlerden o Yasir'i şehid edenlerden filan onlardan söz ederken Kur'an böyle azgınlıklarını gevurluklarını anlattıktan sonra وَإِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ اللهُ . Hemen Allah diyecekler. Halis muhlis mü'min mi bu adam şimdi. Yahu gökleri kim yarattı diyorsun, Allah diyor. Seni kim yarattı, Allah. Kim öldürüyor, kim diriltiyor, kim rızık veriyor, Allah. Bu ne? Kâfir. Allah diyor. Desin. Allah diyor 'la ilahe illallah' demiyor. Allah diyor, Allah var ona itirazı yok. Öldürecek, diriltecek. Mesela Ebu Cehil'i Müddessir suresinde görüyoruz. Kur'an'dan yine öğreniyoruz. Ebu Cehil cehenneme inanıyor. Allah beni yakmaz diyor. Ben soylu bir ailenin çocuğuyum diyor. O kadar kalabalık çoluk çocuk besledim beni Allah yakmaz diyor. Diyor ki, yahu şu Muhammed Allah seni yakacak diyor. Gerçekten

yakarsa kalabalık çoluk çocuğum beni oradan kurtarır zaten. Torpile, belediyede ki gücüne inanıyor. Şehir belediyesinde ya o. Kalabalık beni kurtarır diyor.

Allaha inanıyor la ilahe illallaha inanmıyor. Bunun için Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz benim dediğim gibi evleneceksiniz deyince, olmaz evimize karışmayacaksın dedi. Faiz almayacaksın deyince, ona karışmayacaksın Muhammed. Öyle olmaz huzurumuzu kaçıyorsun dediler. Allah dediler, la ilahe illallah demediler. Fark burada. Allah demek de insanı mümin yapmıyor. Kâfirlikten çıkarmıyor. Bunun için bu sırada birisinin çıkıp tanrı bu dünyayı çok güzel yaratmış demesinin hiçbir değeri yok. Çirkin yarattı dese de bir değeri yoktu. Güzel yarattı dediği için de bir değeri yok. La ilahe illallah kayıtsız şartsız Allah'a teslim olmanın adıdır. Ebu Cehil Allah dedi. La ilahe illallah demediği için sıkıntı içinde kaldı. Kâfir olarak öldü gitti.

La ilahe illallah ne demek peki? Allah Teâlâ'nın dışında bir güce boyun eğmemek demek. Bu güç bir devlet gücü olmasından önce nefis gücüdür. Nefis gücüne boyun eğmemek iman etmektir. Herkes gibi sende bir dilekçe doldurup faiz alabileceğin halde faiz verme imkânın olduğu halde Allah haram ettiği için ona bulaşmazsan 'Allah'tan' sonra 'la ilahe illallah' demiş olursun. Zinaya açılan bütün yollar senin önünde de açık olduğu halde Allah'tan korkup uzak durursan sen la ilahe illallah demiş olursun. Kumara açılan bütün yollar senin önünde de açık. Nihayetinde küçük bir harçlık vererek bir bilet alıyorsun. Büyük bir ikramiyenin sana çıkma ihtimali var. Ama ebedi uzak duruyorsun. Allah'tan korktuğun için. Alkol ihtimali bulunduğu için üç gün aç kalmaya razı oluyorsun. Ağzına bir lokma şüpheli şey koymuyorsun. La ilahe illallah budur. Değil diploma değil diploma. Can söz konusu olsa dahi başını açmıyorsun kulağını açmıyorsun dirseğini göstermiyorsun, işte iman bu. İçi doldurulmuş iman budur. Bunu yapamadıktan sonra kardeşler büyük bir sıkıntının içerisine giriyoruz biz.

Tipimiz Müslüman tipi. Hem evliya Müslüman, normal Müslüman da değil. Hac umre istediği zaman yapıyor. Abdullah İbni Mübarek tabiidinden büyük şahsiyetlerden, seksen seneye yakın zaman yaşamış, Mekke doğumlu. Bir defa hac yapmış. Tek bir defa hac yapmış. Yahu niye gitmiyorsun hac yapmıyorsun sorusuna kızmış bile. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, dedesi İbrahim aleyhisselamın şehri Mekke'de doğdu, oradan hicret etti, sonra orayı fethetti ama bir defa hac yaptı bir defa umre yaptı. Siz şu Medine'yi bir hafta idare edin ben dedemin toprağı Mekke'yi bir görevim geleyim bile diyemedi. Şimdi, umre, hac hatta ve hatta Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz Recep ayını, Şaban ayını sürekli oruç tutmadığı halde şimdi elhamdülillah üç ay ard arda ihtiyarların bile oruç tutacağı kadar evliya olduk, takva olduk. Ashabı kiramdan daha ileri şeylere gittik. Lakin dış görünüşü hâzâ Müslüman bu bulunmaz bir nimet, fakat düğüne kadar. Düğün günü hayatta bir defa düğün yapıyor deyip o orada gevşiyor. Taksiti hafif sıkışma ihtimali göstermesin önümüzde ki ay, bankaya. Hacı ne oldu? Hani hac hikâyeleri anlatıyordun sen? Hani Medine'de ayakta zor duruyordun heyecandan sen. Hani Resûlullah'ı görür gibiydin kabrinin başında. İki gün oldu bu hikâyeleri anlattığın senin. Ne oldu hacı? Ne oldu? Hani sen imam hatip mezunuydun. Alkol satan bu markette niye çalışıyorsun? Hani sen hafızlık yapmıştın? Senin çocuğun niye Kur'an okumuyor? Yok, dışı seni yakıyor içi başkasını yakıyor.

Bir dindarlık iddiamız var. Yok değil. Sakal, bıyık her şey dindar kokuyor. İcini doldurmaya gelince sıkıntımız var kardeşler. Bu sıkıntımız nereden kaynaklanıyor? Önce küçük bir itirafta bulunmak istiyorum. Bu sözlerim tenkit sözleri değil nefis muhasebesi sözleri. Tamamı benim için de geçerli şeyleri konuşuyorum. Benim için, ailem için, çevrem için. Herkes için geçerli şeyleri söylüyorum. Şimdi beni dinleyenlere siz böylesiniz demek istemiyorum. Hep böyle olduk diyorum. Böyle değiliz de dinimiz niye sürünüyor? Niye evlerimizde huzurumuz yok? Niye ölümden ibret almıyoruz? Niye namazda cep telefonumuz çalıyor bizim? Müslüman'ın cep telefonu çalar mı namazda? Sen, Cuma namazı kılıyorsun, bunu ailen biliyor, ortakların biliyor, seni Cuma namazı saatinde nasıl ararlar? Sen,

dönüp de: “Siz Müslüman değil misiniz, Cuma ezanı okunduktan sonra beni nasıl ararsınız?” Niye diyemiyorsun? İçi başka türlü. Hepimizin derdinden söz ediyorum, hepimizin aynı sıkıntısı var. Bir en yakınımızın, ağabeyimizin, bizden yirmi yaş küçük insanları mezara koyuyoruz. Ancak onu gömerken beş dakikalığına cep telefonunu dahi kapatamıyoruz, iş görüşmesi yapıyoruz: “he he he şimdi kapatıyoruz cenazeyi, ben yetişeceğim, siz bekleyin beni” diyor. On kürek atılacak ona sabredemiyoruz. Bu neyi gösteriyor? Dünya tam bir hükümranlığı altına almış bizi. Buradaki sıkıntımız kardeşler, iman sıkıntısı değil elhamdülillah. Elhamdülillah, imandan değil. Çünkü imanla ilgili endişenin sözünü bile etmeyiz Allah’ın izniyle. Herhangi birimizin imanın temellerine ait olan, Allah’a iman konusunda tereddüdü yoktur elhamdülillah.

Meleklerle iman konusunda tereddüdümüz var mı? Peygamberlere iman konusunda tereddüdümüz var mı? Kitaplara iman konusunda? Elhamdülillah, yok hamdolsun. Ben kendime bakıyorum, çevreme bakıyorum. Yani Ebubekir Sıddık radiyallahu anh nasıl inanıyorsa elhamdülillah görünürde biz aynı şeye inanıyoruz. Daha fazla, daha az değil. Bize ne geldiyse Allah’tan iman esası olarak ona inanıyoruz, burada bir sıkıntımız yok. Büyük oranda amel sıkıntımız da yok. Yani “hacca gidemem ben” diyen bir Müslüman da rastlamadım ben. Ee elhamdülillah hac için bir kota konmuş, kontenjan konmuş. Nerdeyse hac parası kadar rüşvet verilip hacca gidecek hale gelmiş. Demek ki ibadet sıkıntısı da yok elhamdülillah.

Abdestli abdestsiz, gusüllü gusülsüz insanlar Ramazan orucu tutuyor bir sıkıntısı yok. Ee kurban bayramında kurban da kesiliyor. Ee Kur’an’a inanılmıyor desem neuzibillâh en berbat insanlar bile babası ölünce onu kurtaracak tek şeyin Kur’an olduğunu inanıyorlar. Onlar bile alıp babası için Kur’an okutuyor, okuyor bir şeyler yapıyorlar. Namaza gelince “kılmıyorum namaz, var mı bir diyeceğiniz” diyene rastlamadım. Yahu şöyle iş var, böyle iş var, üstüm kirli, altım kirli bir şey diyor insanlar ama namazı inkâr eden de yok ortada. Ben herhangi bir cami görmedim ki Cuma namazında “yahu ileri gidin sıkıştık arkada yer kalmadı” denmeyen bir cami görmedim. Camiler yetmiyor, hamdolsun.

İbadet sıkıntımız da yok. Evet, asıl yani bir sahabe düzeyinde değil veya aranan düzeyde değil maalesef. Ama yani burası İslam ülkesi mi ya dedirtecek düzeyde bir ibadet ihmali de yok ortada. Bu da bir gerçek. Hatta iftihar ettiğim, çok öz, kendime ait, milletime, yaşadığım ülkeye ait gurur tablolarından biri olarak bir hatıramı size anlatayım. İlk defa Mekke Üniversitesine gittiğimizde, amfide oturuyoruz. Yabancı ülkeden olduğumu hocalardan biri anladı: “Sen” dedi “İstanbullu musun” dedi. “Evet” dedim. Dedi: “neresindensin İstanbul’un”. Baktım Bayrampaşa’yı filan bilmiyorum. İşte “neresini biliyorsunuz” dedim. Dedi: “Fatih’i, Süleymaniye’yi biliyorum”. “Fatih’e yakınım” dedim. Döndü dedi ki: “gençler” dedi “ben 1960’da İstanbul’u ziyaret ettim” dedi, “bunun İstanbul’u” dedi “çok enteresan ya” dedi. “O kadar cami var ki İstanbul’da, her iki caminin arasını bir cami yapmışlar” dedi.

Adamda kalan hatıra bu. Yani iki caminin arasına bile bir cami yapılmış diyor. “Bunu nereye örnek verdiniz?” dedim. Dedi: “Şehzadebaşı Cami’ne baktım” dedi. “Şehzadebaşı Cami’yle Süleymaniye’nin arasında yirmi tane küçük cami var” dedi. Yani böyle bir dindar, camisiz mahallesi olmayan bir insanların çocuklarıdır elhamdülillah. Hatta dikkat edin, gecekondular mahalleleri şimdi çok yaygın değil, eskiden gecekondular mahalleleri vardı. Camlarında naylonlar var evlerin veyahut da eski inşaatlardan sökülmüş cam gibi bir şeyler konmuş. Yani orada inek bağlasan inek orada kolera olur, öyle bir evde yaşıyor insanlar. Camisine bakıyorsun mini Sultanahmet. Bu adamlar bunu nerden yapmışlar? Evlerinin penceresini yapmamışlar, caminin ziynetini yapmış adamlar. Ee gidiyorsun doğru düzgün cemaat de yok camide. Yani tika basa dolu da değil. Sabah namazında iki kişi var ya da yok. Ama camisiz mahallede oturmamalım diye evlerinden kısıp, çocuklarının harçlıklarından kısıp cami yaptırmışlar. Demek ki içerde ne var? İman var, namaza teslimiyet var. Yani bizim iman sıkıntımız yok,

elhamdulillah. Allah bu sağlam imanla ölmeyi hepimize nasip etsin. Öyle görüyoruz, öyle görüyoruz. Allah'tan sebat istiyoruz, garantisi yok kimsenin.

Amelde de çok büyük oranda sıkıntımız yok, elhamdulillah. Peki, bizim sıkıntımız nerden kaynaklanıyor kardeşler? Heh, burada bir noktayı tespit etmemiz gerekiyor, bizim sıkıntımız mubah aşırılığında kaynaklanıyor. Standart dışı mubah kullanıyoruz. Bu ne biliyor musunuz? Şimdi doktora gidiyorsunuz diyor ki size: "valla diyor sen, beyaz ekmek yeme" diyor. Zaten selamünaleykum doktor bey, beyaz ekmek. Oradan başlıyorlar. Herkesin ekmeğinde gözü var doktorların. Hele bir gidin görün. Ekmeğinde gözü var. Cebinde de var da hele ekmeğinde çok var. Ee ne yiyeceğim doktor bey. Kepekli ekmek yiyebilirsiniz diyor, çavdar da yiyebilirsiniz. İyi Allah razı olsun. Gidiyor adam fırına: "yedi tane kepekli ekmek üç tane de çavdar ekmek versene" diyor. Bir oturuşta yedi ekmek yiyor, akşam da çavdarı yiyor. Şok halinde hastaneye kaldırılıyor. Doktor geliyor acile: "geçmiş olsun ne oldu?". "Senin yüzünden oldu doktor bey" diyor. "Ee niye?" "Kepekli ye dedin" diyor. Ee kardeşim senin midene baskülle bastırsak üç tane ekmek alırdık, ulan sen yedi ekmek yemişin bir oturuşta, nefes alamıyorsun. "Ee sen dedin ya kepekli ekmek ye, kepekli serbest dedin". Kepekli ekmek serbest dedi de patla demedim. Sana yine bir insan yiyeceği kadar bir ekmek ye dedi. Sen yüz gram beyaz ekmek yiyecektin, "yüz gram kepekli ye" dedi sana adam.

Şimdi Allah Teâlâ buyurdu ki kullarım uykunuza karışmıyorum, uyuyun serbestsiniz. "On saat uyu" demedi ki. Sabah namazına niye kalkmadın. Uyuyordum. Niye? Ee Allah uykuyu serbest etti. Ee namaz saati uyu demedi ki sana. Su serbest, Allah mubah etmiş. Su iç ne içersen iç, meyve suyu iç. Ee Allah Teâlâ meyve suyunu helal etti de bunun üstünde ama şu kadarı alkoldür diyor, ee Allah meyve suyunu helal eti. Bu meyve suyu değil ki. Meyve suyu ama içinde başka su var. Mubah abartısı batırdı bizi. Batırdı.

Şimdi Allah Teâlâ ne buyuruyor: "Çoluk çocuğunuzu ihmal etmeyin!" diyor, iyi. Çoluk çocuğunuzu ihmal etmeyin demek, çocuğu sabah namazına kaldırmayın demek mi? Bir anne, bir baba çocuğuna ne kadar merhamet ederse o kadar sevap kazanıyor mu? Kazanıyor. Bu mubah mı? Mubah. Allah buyuruyor mu herkesin yedi tane çocuğu olacak, çocuğu olmayan cehenneme girecek? Yok. Mubah bir konu bu. İster çocuğun olur, ister olmaz. Yani üç tane, beş tane Allah verir, sen büyütürsün. Ama sabah namazı vakti bu çocuğu niye kaldırmıyorsun? Ee çocuğa Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem merhamet edin dedi, O da Hazreti Hüseyin'i çok severmiş. Benziyor mu bu birbirine? Mubahı ne yapıyorsun sen. Yani sana doktor "yüz gram kepekli ekmek ye" dedi. Sen bir at kadar kepekli ekmek yedin. Ee senin miden at midesi değil ki. Mubahlardaki abartı helak etti bizi.

Faize de bu sürüklüyor. Faize de mubah götürüyor. Nasıl götürüyor? Kimse herhalde ömrünün sonuna kadar yüz yirmi ay taksit ödemeye razı olur mu? Enayi mi insanlar kardeşim? Ölüyorsun oğluna kalıyor, oğlunda bitmiyor torununa kalıyor. Böyle borç olur mu ya? Yüz yirmi ay. Yüz yirmi saat kimsenin garantisi yok, yüz yirmi ay borca imza atanda akıl var mı Allah aşkına ya? Yüz yirmi ay ya. Gelirin ne senin, gelirin ne, kaç kişi çalışıyorsun? Yav seni altın olarak tartsalar ödeyemezsin sen bunu. Nasıl oluyor? Hee, şimdi Müslüman'ın düzgün bir evi olacak. Güzel, şöyle misafirlerle oturacak bir oda olacak, güzel o da hak. Ee şöyle insan çocukların banyosu ayrı olacak, öyle bir evde oturacak. Güzel. Bu güzelleri topla, topla, topla üç yüz metrekareye çıktı. İyi de, iyi de sen bir güzelliği daha niye unuttun?

Peygamber aleyhisselam Efendimiz: "Sabah namazında işe başlayın" demişti, sen 9.30' da başlıyorsun. Üç saat fazla mesai yapsan öyle bir ev alırdın beş senedir. Çalışmaya gelince hiç Peygamber tavsiyesi yok. Ama geniş ev dedi Peygamber o çok hoşuna gitti senin. Ne yapıyorsun? Olsun misafir, annem babam İstanbul'a gelecek. Mübarek annesi sekiz ay onda kalıyor sanki. Kadıncağz bir gün öğlende geliyor, ikindide gidiyor. Ee kaynanamlar gelir, annemler gelir, ev geniş

olsun. Sen hiç kaynananla bir evde oturduğun vaki mi şimdiye kadar da kaynanan için daire tutuyorsun.

Ne yapıyor kardeşler nefis? Bakıyor ki otuz senedir, kırk senedir sana bir kuruş haram yediremedi. Haramdan kapı açamıyor sana. Bir güzelliği sunuyor sana. O güzelliği aa bu hakikaten doğru, doğru. Geniş ev, insan şöyle çoluk çocuk cemaatle namaz kılmalı evde. Bizim ev daracık. Cemaat oluyorsun çocuklar arkada saf tutamıyor. Ne kadar güzel bir duygu. Geniş bir ev alıyor. Hayatta hiç cemaat yine yok. Sen cemaatle kılacaktın merdiven boşluğunda bile kılardın, kılacak olsaydın. Ama ne yapıyor şeytan? Bakıyor ki haramla seni tuzağa çekemiyor, sen haramı yutmuyorsun, alkole yanaşmıyorsun, fuhşa yanaşmıyorsun, kumara yanaşmıyorsun, çıplaklığa yanaşmıyorsun, gıybete yaşmıyorsun, ne yapıyor? Buna da itirazın mı var? Allah'ın mübah ettiği şey kardeşim. Mübah ne demek? Günah değil demek, serbestsin, caiz, helal demek. İşte kepekli ekmek hikâyesi bu. Ne oluyor bu sefer? Yüzde yüz helal olan Allah'ın bize "buyurun kulum afiyet şeker olsun size" dediği şey başımızın derdi oluyor. Bunu için kardeşler bizim sıkıntımız, dindarlıktaki sıkıntımız: mübah abartısıdır.

Evet, evimizde mobilyamız olsun, evet, çoluk çocuğumuz güzel şeyler yesin evet, evet, hiçbirine itiraz yok. *قُلْ مَنْ حَرَّمَ زِينَةَ اللَّهِ الَّتِي أَخْرَجَ لِعِبَادِهِ وَالطَّيِّبَاتِ مِنَ الرِّزْقِ* Şu güzellikleri Allah mü'min kulları için yarattı. Bir tek çiçek bile kâfirin hakkı değildir bu dünyada. Karların altından çıkan küçücük bir kardelen bile mü'minin görüp mutlu olması içindir, bu mü'min içindir. Lakin o çiçeği görüp sen ne büyüksün Allah'ım diye secdeye kapansın diye, akşam Kur'an okusun, Rabb'ine hamd etsin diye, isyan etsin diye değil. Biz mubahlarda sistem arızası ürettik arkadaşlar. Allah'ın bize helal ettiği, serbestsiniz kullarım dediği şeyi sınırsız kullandık. Şimdi bir örnek vereceğim, bu sınırimi nasıl tarif ediyorum iyi anlaşılın diye. Tabi siz benim malzemelerimi görmediniz.

Şimdi bakınız kardeşler. Şu nedir desem kadınlara sorun diyeceksiniz. Niye gülüyorsunuz? Lahana değil. Herkes Karadenizli değil burada. Bu lahana değil. Şimdi bakın arkadaşlar bu karnabahar denen bitki. Bunu ne kadar güzel yaratmış Allah. Böyle açıyorsun, boşuna değil ha bu yapraklar, böyle bunları Allah yaratmış içine zar zarar gelmesin diye. Böyle sanki içinde altın var, böyle. Kabuğu kendinden ağır. Yani şimdi böyle yaparsan hep ev kirlenir, sana kimse soydurmaz bunu diyorlar ama. Ben evde soymuyorum böyle. Bu bölümünü inek için yaratmış Allah veya koyun için neyse.

Şimdi bakın arkadaşlar, eskiden vapurlarda böyle soyarlardı bir şeyler işte "bakın ne göstereceğim size." Mübah bir iş bu. Soyduğuma bakmayın bu mubahtır yani. Benim burada bunu soymam mübah. Ne farz ne vacip. Mübah. Soyuyorum. Bıçak getirmeyi unuttum, her halde bu bıçaksız zor olacak. İnşallah da içinden bir şey çıkar. Şimdi. Bu kadar bıçak taşıyan bir cemaat ne arıyor burada. Estağfurullah. Ben tutmuş olmayayım, sonra başım belaya girer. Alın.

Şimdi kardeşler,

Şu hale bakınız. Şu Allah'ın büyüklüğünü seyredin. Bu, zamanında bunun tohumunu gördünüz mü hiç? Susamdan küçük. Gözle zor görüyor. Ben göremem mesela. Böyle gözü çok iyi olan bir geç görebilir. Ondan yarattığı şeylere bakın Allah Teâlâ'nın. Kim bilir şimdi melekler bunu niye incittin, diye bana kızıyorlardır...

Ya bu kadar idare edin işte. Salata yapmayacağız ya. Arkadaşlar o gördüğünüz koca şeyden bu çıktı. Karnabahar denen şey. Şunun güzelliğini, bozulmayacağını bilsem masamda şöyle tutasım geliyor da, suphanallah, demek için. Şu güzelliği yaratan Allah'a bak. Bunun yanı başında kapkara turşu turpu yaratıyor. Aynı toprak, aynı su, aynı güneş. Şimdi, bunu Allah bana verdi. Kulum afiyet olsun ye, dedi. Bunu çocuklar hiç sevmiyor biliyor musunuz? Onlar sevmeyince de anladım ki çok şifa bir şeydir bu. İlla üzerine lopbi lubsi bir şey yazacaksın, gavurca, o zaman yiyecekler. Üstüne de yazı

yazılmıyor. Düz bir şey değil. Çocukların sevmediği, böyle aa ondan mı var bugün, kapuska mı var diyorsa insanlar bir şey. Anlayın şifadır o. Onu yiyebilirsiniz.

Şimdi arkadaşlar, şu ne kadar güzel. Ama böyle yenmiyor. Bunu yemek yapman lazım. Bu yemeği nasıl yapacağım. Kazana atıyorsun, yağını, tuzunu vesairesini koyuyorsun mis gibi yeniyor. Bu mubahtır. Ama sen bunu yemek yaparken bu yağla pişirirsen ne olur? Ne var bu yağda? Ben şimdi bunu örneklendirirken sordum. Bunu nasıl pişirilir, öğrendim. Ona göre şimdi aşçılık numarası yapacağım ya burada. Yağ arkadaşlar. Bakın LPG'li araçlar için Shell Süper plus 20 watt 50 bilmem ne için motor yağı diyor. Ne var ya! Ya değil mi? Eee. Eee. Yağ, karnabahar. Olmaz mı böyle?

Peki, haram karışmış para ile hac nasıl oluyor? He? Kredi alıyorsun bankadan bin bir hile ile onunla evlat düğün yapıyorsun, sonra nasıl mücahit bekliyorsun o aileden! He? Üç aydır imzaladığın senedi ödemedin sen. Adama telefon bile etmiyorsun. Telefonlarına da çıkmıyorsun. O evde de sabah namazı kılıyorsun. Çocuklarına da elhamdülillah çocuklar bir kuruş size haram yedirmedi diyorsun. İnanıyor mu melekler buna.

Arkadaşlar, şu LPG'li araçlar için üretilmiş, Allah'tan kapağı açık değil. Bunu da Allah üretmiş insan için. Birleştikleri yerden ölüm çıkar sadece. Bununla bunu birleştirirsen, arabaya koyarsan araban yanar, midene koyarsan sen yanarsın. Çünkü bunu yapan, makine için yapmış. Bunu da yapan kulu için yapmış. Bir araya gelmeleri mümkün değil. Mubah ne demek arkadaşlar? Allah'ın tertemiz kulu için serbest bıraktığı şey demek. Caiz mi bu? Caiz. Ne kadarı caiz? Uyku gibi. Uyku caiz mi? Caiz. Mubah mı? Mubah. Helal mi? Helal. Ne zaman? Yatsı ile sabah namazı arasında. Sabah namazı kaynarsa haram. Bu yağ ile pişecek. Ama motor yağı ile değil. Nebati bir yağla pişecek. Ya da hayvansal bir yağla pişecek. Yoksa bu yenmez. Mide öldürür. İnsan öldürür. Hatta ve hatta arkadaşlar, dizel bir arabaya yanlışlıkla benzin koyuyorsun, Allah razı olsun benzini daha kolay yaktım, demiyor motor. Orada stop edip kalıyor. E daha pahalı daha kaliteli bir şey koyduk motor abi teşekkür etsene, diyemiyorsun. Bu benim değil, diyor beğenmiyor. Motor bile insan yapısı olduğu halde basit bir dört tane vida, iki tane de çelik parçası. O bile yağ seçiyor arkadaşlar. Şu yağ olur, bu yağ olmaz, diyor. Bir gram az koyuyorsun, bir gram çok koyuyorsun, patlıyor.

İnsanoğlu, mubahları sınırsın kullanır da ondan iyi kul olur mu? Burada bir hakikati çözmemiz gerekiyor arkadaşlar. Cümlemi tekrar kuruyorum. Şunu alın şuradan ya! Elim de değdi buna. Ver, sahibine ver. Bıçakçı hoca diye adım çıkacak.

Arkadaşlar,

Biz, tuzağı şeytandan bekliyoruz. Doğru! Tuzağı nefisten bekliyoruz. O da doğru! Ama şeytanın ve nefsin tuzağını içki şişelerinin içinden bekliyorsak yanlış. Şeytan aptal değil. Kimseye alkolle süreç başlatmaz. Hayatında kimsenin kuruşuna el tutmamış birisine "git bugün banka soy" demez. Ona önce arkadaşının kalem tıraşını aldırır. Eğer kalem tıraşta başarılı olursa kalemini de aldırır. Onda da başarılı olursa defterini kaynattırır. O defter kalem tıraş derken sonunda banka da soyar. Uzmanlık meselesi. Bir günde uzman olmuyor kimse. Şeytanın tuzağını helal olan şeylerde arıyor olmamız lazım bizim. Şeytanın tuzağı mubahlarla çok daha kolay geliyor. Sizin binanıza kalın gözlükleri olan, elleri eldivenli, yüzü maskeli biri girse, apartmanda dolaşılıyor. Kapı numaralarına filan bakıyor. Hemen polise aramaz mısın zaten, bizim binada şüpheli biri var diye? Zaten o adam şüphe uyandırıyor. Ama biri de geliyor; modern, kravatlı, güzel. İyi günle bey efendi. İyi günler. Biz filancadan geldik, saatleri inceliyoruz filan diyor. Aman bizimkine dokunmayın diye hoş geldiniz bey efendi bile dersin. Hâlbuki adam akşam açacağı kapıların şifrelerini öğreniyordur. Şeytan, kimseye maskeli haliyle gelmiyor. Şöyle bir afiyet olsun diyor. En ağır hastaya, doktorun en ölümcül dediği yiyeceği bile bir lokma tat diye veriyor zaten. Bir lokma yapıyor. Ölmedim, diyor. Doktor bu kadarına zarar etmez demişti zaten. İki, üç. Bir lokma zarar etmiyor ama otuz lokmanın bir kazan ettiğini

anlamıyor. Bunun için kardeşler, bizim artık iyi Müslümanlık, içini dolduracağımız bir Müslümanlık hasretimiz varsa ki var elhamdülillah. Yoksa bu saatte siz burada niye bulunasınız ki. Daha iyi Müslümanlık, Allah'ın rızasına daha yakın olacağımız bir hayat istiyoruz. Elhamdülillah, bu hasret içimizde var. Fakat bizi mesela ne diyoruz? Ya kuşatıldık. Kâfirler hep kuşattı bizi. İşte cinsiyet hastalıklarından alkole, fuhşa, kumara vesaireye kadar her şey mahallemizi kuşattı. Doğru, doğru! Ama camiye giderken, camiye giderken camiden önce köşedeki meyhaneye takılıp namaza gitmeyi gördünüz mü hiç arkadaşlar. Adam evden camiye diye çıktı. O arada da meyhaneye beş dakika uğradı ve namazı kaçırdı. Duydunuz mu böyle bir sahne? Böyle bir şey olmaz. Ama camiye giderken dükkânındaki bir arkadaşına selam verdiği için yüzlerce namaz kaçırın insan vardır. Neden? Selam vermek sünnet üstelik. Ama ezan okunduktan sonra değil. Ezan okundu mu cenaze bile kılmak yok doğru camiye. Ne yapıyorsun? Bir mubahı, helal olan hatta sünnet olan bir işi büyük bir yatırımın engeline kullanmış oluyor şeytan fark edemiyorsun bunu. Çocuğun bilgisayar istiyor. İster tabi. Haram değil günah değil. Ama iki sene sonra sen o çocuğu yok görürken evde helal olan, mubah olan bir şeyle başladığını bu sürecin anlıyorsun. Şöyle arkadaşlarla bir oynayalım diyor çocuk. Dünyadaki en güze haklarından birisi çocuğun. Elbette oynayacak. Elbette oynayacak.

Hazreti Fatıma annemiz, hazreti Hasan'la Hüseyin kapının önünde, evin kapısının önünde toprağı karıştırıyorlar. Toz duman olmuşlar, toz duman olmuşlar. Evin içi de batmış. Yeni mobilyaları da bütün Fatıma annemizin muhakkak bozulmuştur. Ondan sonra klimalar da her halde o gün çalışmıyordu, toz dolmuş içerisi. O arada azarlıyor hazreti Hasan'ı. Burayı niye tozuttunuz işte ne diyorsa. Onu Allah bilir. Efendimiz aleyhisselam da bu sesi duymuş, kızım, demiş. Şu toprakla oynuyor ya, çocuğun baharı da budur, demiş. Rahat bırakın çocuğu, buyurmuş. Toz toprak oynasın çocuk. Çocuk ondan zevk alıyor. Toprak bu. Deterjan değil ya. Sen akşama kadar deterjanların içinde duruyorsun bir şey olmuyor da çocuğa toprak ne yapacak? Şimdi doğru. Çocuk oyun istiyor. Oynasın. Sen baba olarak niye bu oyun gitgide nereye doğru açılıyor, bunu izlemiyorsun. Çocuk dört tane kâğıt getiriyor. Yuvarlak şeyler. Üst üste onları koyuyor, yan yana koyuyor. Onların her biri bir arsa ediyor onun gözünde. Çocuğun böyle yuvarlak, üstünde böyle eğri büğrü hayvan resimleri bilmem ne. Onların güzel isimleri var. Bazen onlar yüz tane oluyor, seri numaralarını biliyor çocuk. Evinin telefonunu bilmez, o elindeki kâğıt parçalarını seri numaralarını, hangi resmin üzerinde hangi çizgi var hepsini biliyor. Çocuğun hakkı bu. Helali hoş olsun oynasın. Lakin bunun yirmi sene sonra kumarhane eğitimi olduğunu senin anlıyor olman lazım. Kumara doğru kayacağı an, o kâğıtları kaybetmen gerekiyor. Direk alırsan elinden evde çok şeyin kırılmasına neden olursun. Gece o uyurken üç tane beş tane kaybedersen, unuttur onları. Belki bir havasını alması için üç gün beş gün müsaade edersen ama izlemen lazım. O çocuk kumara onlarla alışıyor. Bir yumurtayı izinsiz aldığı zaman komşunun bahçesinden iki ay sonra tavuk alacağından emin olman lazım. Yumurtaya karşı büyük bir operasyon yapman gerekiyor senin. Kurallarına ve nezaketine uygun olarak şüphesiz.

Biz kardeşler, şeytanının hilelerini alkol şişesi içerisinde bekleyerek aldanıyoruz. İmansızlığı haykırarak, Allah'ın kurallarını çiğneteceğini zannediyoruz. Biraz önce söze başlarken nasıl başladım? Ebu Cehil bile Allah yoktur, demedi. Emin olunuz, Kur'an'ın anlatımından istifade ederek söylüyorum, Ebu Cehil'e yarın yağmur yağacak, dedirtemezdiniz. Allah bilir ne zaman yağacağını, derdi. Yarın yağmur yağacak dedirtemezsiniz Ebu Cehil'e. Onu Allah bilir ben ne karışırım diyecekti. Şimdi hepimiz meteoroloji uzmanıyız zaten. Bir kere yarın inşallah yağacak diyen yok. Yarın saat sekizde yağacakmış diyor. Herkes uzman, herkes yetki belgesine haiz. İman, iman sadece Allah vardır demekten ibaret değil. Onun içini doldurma sorunu var. Bu sorun yoktur. Allah yoktur, haram anlamam ben (haşa) demekle başlamıyor arkadaşlar. Böyle bir süreç başlamaz zaten. Hatta ve hatta Kur'an'ı Kerim'de çok daha enteresan bir olay var. Bakınız, Mekkeliler Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem e karşı çıkan insanlar, o azgın kâfirler Kur'an'ı Kerim'in "أئمة الكفر" küfrün ağaları, küfrün kudurmuşları dediği adamlar, Firavun'un çağdaşları bunlar puta tapıyorlardı. Bir taşı önüne koyuyor, secde ediyor,

kalkıyor, işte nikâh yaparken o putun adına yapıyor, boşayacağı zaman putu adına boşuyor, yemin ederken o puta yemin ediyor.

Sonra Kur'an diyor ki ne için bu taş, akılsız, beton parçalarına, ağaç yontulmuşlarına hatta irmikten yaptıkları helvaya put şekli verip onun önünde secde ediyorlardı. "Ne için böyle yapıyorsunuz bu enayilik değil mi?" diye sorduğunda Zuhur Suresi'nde, derler ki Allah Teâlâ buyuruyor:

"Biz de biliyoruz onların taş olduğunu. Biz günahkâr insanlar olarak Allah'ın önünde secde edecek halimiz yok, bari taşın önünde secde ederek tevazu gösterelim diye bunu yaparız derler" diyor. Ben çocukken düşünürdüm ki hiç mi akılları yokmuş, bunlar taşın önünde eğiliyorlardı sonra baktım ki akılları var ama şeytan ne demiş onlara?

"Enayilik etmeyin, içki içen bir adamın çocuğusun sen, Allah'ın önünde secde edeceksin terbiyesiz, sen kim, secde etmek kim, sen ancak taşın önünde eğilebilirsin." Ne mütevazı adam bak, nasıl dindar. Daha akıllılığını Enfal Suresi'nden öğreniyoruz. Adamlar, Kâbe'de tavaf ediyorlar. Ebu Cehil hacıdır biliyor musunuz? Hacıdır. Hem de beş defa, on defa değil, her sene hac yapmış, geberene kadar hac yapmış. Hacıdır. Ebu Lehep de hacıdır. Hacılık eğer Kâbe'yi dönmek, Arafat'ta vakfe yapmaksa. Vakfe yapıyor.

Kur'an'dan öğreniyoruz hatta ve hatta Kur'an'ı Kerim onlara Arafat'tan dönerken "şöyle Müslümanlar gibi dönün döneceksiniz yani o sizin yaptığınız gibi hacılık olmaz" diye Kur'an'ı Kerim onlara işaret ediyor. Bakın şeytan onlara ne telkin etmiş? Şimdi çok akıllı adamlar ya, İbrahim aleyhisselamın çocukları biliyorlar kendilerini. Şimdi Kâbe'de tavaf ediyorlar, Ebu Cehil tavaf ediyor. Şimdi çırılçıplak tavaf ediyorlar ama. Kâbe'nin önünde. "Niçin?" sorulduğunda "biz İbrahim aleyhisselamın çocukları olarak, o kadar edepsiz bir insan mıyız? Akşam bu elbiselerle günah işledik, bunları Kâbe'nin önünde dolaştıramayız." Dindar adama bak. Ne anlayış. O kafayla zulüm işledin, günah işledin, kafanı getirdin Kâbe'nin dibine soktun, Hacerül Esved'in başına soktun da elbisen de mi kaldı bir kirli. Şeytanı enayi zannediyoruz. Şimdi Kâbe'nin önünde dönse ne olur, dönmese ne olur Ebu Cehil? Taş taşın etrafında dönse ne olur? Bir şey olmaz. Ama ikinci bir suç yapıyor. Kâbe'nin etrafında çırılçıplak dolaşiyor ama mantıklı bir şeyle mantıklı bir nedenle.

Bizim kardeşler, mubah sorunumuz var. Mubahta standartları zorluyoruz. Allah'ın helal ettiği şeylerin tıpkı kepekli ekmeğe ye dediğinde doktor, yedi sekiz tane ekmeği bir oturuşta yiyen adam gibi yapıyoruz. Allah "muhabbet edin, birbirinize gülün, birbirimize selam verin" diyor. Ama üç saat, beş saat bir defa Allah'ın adı geçmeyen, bir defa çoluk çocuk maişetine ait bir şey bile geçmeyen lakırdı sohbetleri yapın demiyor. Bir insan sabahtan akşama kadar bir misafirle oturur da bir ayet, bir hadis okumadan, ümmete ait bir dert görüşülmeden, sabahtan akşama kadar çay gider, meyveler, meyveler gider, kahve, kahve gider, ikramlar, ikram gider, yemek, yemek gider, dinlenti çayı.

Bu, bu Allah mubah dedi ama patlayın demedi. Caiz demek, sonuna kadar patla demek değil ki. Mubahlarda aşırılık haramların başlangıcı. Allah "yiyin, için, çatlayın" demedi. Yiyin için afiyet olsun israf etmeyin. İsraf etmek, sağlığını israf etme, dinini israf etme, parayı israf etme, çoluk çocuğunu israf etme, vaktini israf etme. Mubah standartlarını zorladıkça dindarlığımız gevşiyor. Kuru dindar oluyoruz. Bu sefer kardeşler karşımıza ne çıkıyor biliyor musun? Yirmi senedir aynı camide namaz kıldığımız insan hatta ve hatta kız alıp kız verdiğimiz insan, bizden borç istediği zaman iki ay sonra vereceğim dese veya demese inanmıyoruz, vermiyoruz.

Bir insan yirmi sene aynı camide namaz kılar birisiyle de güven veremez mi? Veremiyoruz. Niye veremiyoruz? Çünkü Müslümanlığımızın yalanı engellemediğini biz de inanıyoruz. Bakıyoruz ki bizim Müslümanlığımızda yalan mubahlaşmış. Şaka mubahtı, o şakadan yalanlar üretmişiz. Biz de cenazelerde yalan yere helallik veriyoruz. "Hey Müslümanlar, hepimiz bir gün böyle gideceğiz, helal

ettiniz mi hakkınızı?" "Helal hoş olsun." "Ettiniz mi?" "Ettik." "Ettiniz mi?" "Ettik." Cenaze gömülüyor, Allah rahmet etsin, filanca öldü Allah rahmet etsin, "ula bakalım ne edecek orada?" diyor. Ayıp, vallahi ayıp. Ya sen camide biraz önce "helal ettim" dedin şimdi "ne edecek?" diyorsun, bir saat olmadı. Orada niye? Herkes diyor ben orada çıkıp şimdi şöyle mi diyecektim? Öyle de diye sana soruyorlar, "helallik veriyor musun?" diye.

Ya insanlar, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem gibi rahmetelli'l âlemin birisinin, tam "Allah-u ekber" diyeceği zaman cenazenin başında "Ya Resûlullah, benim hakkın ne olacak? O adamın cenazesi kılınıyor burada" dedi adam ya. "Utanmıyor musun, böyle acılı bir günde sen nasıl hak istersin?" diyen olmadı. "Verin bu adamın hakkını" dedi. Ya adama yalandan, ya kimsenin helal ettim demesine de güvenilmiyor kardeşim. Adam hacca gidiyor, "hakkınızı edin, ben giderim." "Helal olsun, bize de duadan unutma" diye, gitti mi diyor "gitsin orada dönsün bizim için bakalım" diyor. Ya kardeşim, adam sana helal et hakkını, de ki "filan sorunu ben helal etmiyorum sana, boşuna gitme oraya" de. Adam da çaresini bulsun. Ne helalliğimizde güven var, ne sözümüze güvenen var, birbirimizin sözüne güvenmiyoruz, çocuklarımızın sözüne güvenmiyoruz, çocuklarımız bizim sözümüze güvenmiyor.

Hiçbir kadın yoktur ki, eşiyle ilgili savcılık görevi yürütmesin. Bütün kadınların eşlerinden şüphesi var. Kazara trafik tıkanca yedi kere telefon etmek zorunda, "valla billâh trafikteyim yanlış bir yerde değilim" diye. Niye, niye böyle olduk? Mubahları abarttığımızdan dolayı. Hepimiz yani zannediyoruz ki bir haram, büyük bir haram, gök taşı gibi gelecek kafamıza düşecek. Hayır, hayır abla. Hani bir düğünde beraber bir salonda oturmuştunuz ya, yabancı kadınlarla. O korktuğun şey o gün başlamıştı, eşinin iki gün kayb olduğu gün değil. Şeytan eğer bir erkeği tuzağa düşürecekse "bismillah" hemen ilk anda zinayla başlatmıyor bunu. O bir düğünde, bir bayramlaşmada, "hoş geldiniz, hoş bulduk" sözüyle başlıyor.

Bütün ormanlar o ormanın trilyonda biri bile olmayacak kadar küçücük bir kibritle yanıyor kardeşler. Bunun için oturup mubah standardı oluşturmamız lazım bizim. Evet, mubah koltuk almak mubah, mobilya almak mubah, doğru. Lakin bu mubahın bir ölçüsü olması lazım değil mi?

Kardeşler, ibadetin bile ölçüsü var ya. Ebu'd Derda radiyallahu anh yeni Müslüman olmuş, heyecanlanmış, eski açıklarımı kapatacağım ben diye gayret etmiş. Yemiyor, içmiyor, sabaha kadar namaz kılıyor. Hazreti Selman radiyallahu anh o da onun komşusu. Bir gün bakmış ki bu Ebu Derda sallanarak yürüyor, "akşam buna gideceğim" demiş. Gitmiş evine. "Yatmayacak mısın sen?" demiş. "Yok" demiş. "Niye yatmıyorsun?" "Namaz kılacağım ben" demiş. "E kıl bekliyorum seni" demiş. Kıl, kıl, kıl, tutmuş yakasından "sen ne kılıyorsun?" demiş. "Benim geçmişim çok kötü onları kapatmak için çok kılıyorum" demiş. "Hepimizin geçmişi kötüydü" demiş. "Yatacaksın." "Yatamam." demiş. "Yatacaksın kıldırılmıyorum seni" demiş. Oturmuş önüne "kılmayacaksın" demiş. "Senin vücudunun hakkı var, o hakkı vermeden namaz kılamazsın" demiş. "Dinleneceksin." "Sabahleyin seni Resûlullah'a şikâyet edeceğim namazımı engelledin" demiş. Kalkmış, birbirlerini şikâyete gitmişler.

"Ya Resûlullah" demiş. "Bir namaz kılıp şöyle Rabb'imle baş başa kalacaktım." Yatsıyı kılmış, vitri de kılmış, sabaha kadar kılacak. "Geldi Selman engelledi beni, durdu seccademin önünde kıldırılmıyor Ya Resûlullah" demiş. "Ne dedi sana?" demiş. "Vücudunun da hakkı var, onu ver Allah'ın hakkı var, Allah'ın hakkını ver, çocuklarının hakkı var, çocuklarının hakkını ver, dengeli ol dedi bana" demiş. "Ne kadar güzel söyledi" buyurmuş. Kardeşim, namazın bile bir standardı var ya, sabaha kadar kılmak yok. İki ay, üç ay üst üste oruç tutmak yok. Üç aylar diye bir oruç yok bu dinde. En uzun oruç, kefarete orucudur, altmış gündür. Her hâlükârda biz farzlar da bile bir standart varken, Allah'ın en büyük emirleri bile mesela bir Müslüman "Arafat'ta vakfe çok önemli, ben altı ay önceden gidip orada bekleyim hacıları" dese, sevap mı işlemiş olur?

Altı ay Arafat'ta boş kazık gibi beklemiş olursun. Orada on dakikadır bekleme kardeşim. On dakikada şöyle mahşer yeri gibi bekledin mi bitti işte. Altı ay orada boşu boşuna bekleyip polis başına ne bela oluyorsun, kayıp diye seni arayıp duracaklar orada. Mubahlarda niye bir standart olmasın? İşte mubah kudurmuşluğu, mubah azgınlığı doyumsuz bir nesil çıkardı ortaya. Yirmi sene önce, şöyle soframızda bir bulsak bir tabak da, ailece tabağı bile yalayarak yesek dediğimiz yiyecekleri bile beğenmeyen bir nesil çıktı. Kekin bile içindeki meyve çeşidine göre keke puan veren bir nesil çıktı arkadaşlar.

Hâlbuki yaşı benim gibi olanlar dâhil çok iyi biliyorlar ki, beyaz ekmek gelince şehirden onu pastırma niyetine köy ekmeğinin içine koyuyordu zamanında insanlar. Şimdi o ekmek, parçaları çöpe atılan ekmek oldu. Çocukların beğenip tenezzül etmediği ekmek oldu. Bu mubah kudurmuşluğudur. Bu kudurmuşluk, bu azgınlık farzları da yıpratıyor haramlara da kapı açıyor, insanlığımızı da öldürdü.

Onun için biz yiyeceğiz, içeceğiz, eğleneceğiz, gezeceğiz hiçbir sakıncası yok, hem Allah'ın helal ettiği şeyler bunlar, lakin bir sınırı olması lazım bunun. Yani "bir ilaç sana iyi geliyor" dedi doktor, bir kutu birden içiyor musun ondan? Madem bu ilaç çok iyi geliyor, bir hafta bunu mu bekleyeceğim, öğlende yiyim hepsini dersen, olan eczacıya olur bir daha satamaz sana ondan. Ama Allah-u Teâlâ'nın helal ettiği şeyleri ilaç gibi kullanırsan bugün bir hap, öbür gün bir hap bakarsın ki bir hafta sonra seni ayağa kaldırmış. Mubahlar bizim için helal. Allah'ın bize lütfettiği nimetleri bunlar. Her hâlükârda kardeşler, Allah'ın şu güzel nimetiyle, bu İngiliz firmasının ürettiği pis yağı bir arada tuttun mu yandın demektir.

İkisinden yemek olmaz. Motorun başına da bela olur, midenin başına da bela olur. Hâlbuki bunda ne kadar vitamin var, ne güzellikler var Allah biliyor bunu. Bu güzelle bu çirkin bir araya gelmez. Gelirse ne olur? Hepimizin bildiği şey olur. Allah imanımızın içini doldurmayı, hakkını vermeyi, nefsimizle, münafıklarla, kâfirlerle ve düşmanlarımızla cihad edecek seviyede iman ehli olmaya hepimize nasip etsin.

Velhamdulillahi Rabbi'l Alemin.